

CORINA RODICA FARAGO

SANINA

Roman

CORESI

PUBLISHING HOUSE

WWW.CORESINET

Cuprins

5	Prefață
7	Capitolul întâi – Călătorii în trecut și viitor
44	Capitolul al doilea – Premoniții
93	Capitolul al treilea – Legături de suflet
144	Capitolul al patrulea – Dezastre, binecuvântări ale unor noi începuturi
174	Capitolul al cincilea – Alegeri fortuite și alegeri reușite
241	Capitolul al șaselea – Restabilirea legăturilor ancestrale
262	Capitolul al șaptelea – Lumi noi, dincolo de toate visele
338	Bibliografie

Capitolul întâi – Călătorii în trecut și viitor

- Sanina, haide la masă, se răcește mâncarea!
- Nu mi-e foame!
- Măcar vino să stai cu mine!
- Nu vreau! Mănâncă singur!

Marin, tatăl Saninei tocmai se întoarse de la serviciu. Văzu că hrana din frigider, pregătită de el cu o seară înainte, rămase neatinsă. Fiicei lui iar nu-i fusese foame.

Oftă.

Era un om simplu, nu avea școli înalte. Cu toate acestea, poseda un bun simț după care se ghida prin viață și care nu-l înșelase aproape niciodată. În urmă cu doisprezece ani, cunoscuse o fată frumoasă, cu părul negru. Era ruda unui prieten foarte bun, la care mergea deseori în vizită. Îi transmisese fetei prin intermediul acestuia că o îndrăgește foarte mult și ar dori s-o invite în centru, la o înghețată. Tânăra era timidă și se fâstâci cu totul, dar acceptă. Marin o plimbă prin sat și îi povestește foarte multe despre pasiunile

lui, pădurea și animalele sălbatice. Era pădurar. După câteva întâlniri, fu sigur că vrea să se însoare cu fata cea frumoasă, cu părul negru. Ceea ce și făcu, la scurt timp. Avea pe atunci douăzeci de ani, iar tânăra femeie abia optsprezece. Doi ani așteptară cu înfrigurare ca Dumnezeu să le binecuvânteze casa cu un copil, dar nu se întâmplă. Când, în sfârșit, soția lui îl anunță că este însărcinată și că urmează să aibă o fetiță, își strânse toți prietenii și ținu chef până dimineață. Era amețit, dar extrem de fericit.

Atunci când i se născu fetița și o ținu pentru prima dată în brațe, fu sigur că Dumnezeu a dorit să-l facă cel mai fericit om din lume. Se simțea foarte mândru de familia lui și își promise că nu le va lipsi nimic niciodată. El va face absolut totul pentru ca ele să fie în siguranță și fericite.

Oftă din nou, amintindu-și...

Nu-și putu ține promisiunea. În urmă cu trei ani, soția lui fu sfâșiată de o ursoaică, ce se plimba cu puiul ei la marginea pădurii. Martor tăcut și înfricoșat al scenei de groază fu fetița lor, Sanina.

Marin nu doar că se simțea vinovat că nu le asigurase protecția promisă, dar era de-a dreptul traumatizat. Cele mai importante suflete din viața lui rămaseră fără apărare, înfruntând primejdiile, iar el nu fusese acolo să le ofere protecție. Copilul lui, la cei șapte ani, trecuse printr-o spaimă teribilă, văzându-și mama apucată de colții fioroși ai ursoaicei.

Trecură trei ani de atunci. Marin, în loc să-și revină, era tot mai deprimat. Încerca să-și ascundă durerea față de fetița lui, însă așa cum îi spusese o maestră în arta ascultării, sentimentele nu se puteau împacheta și pune deoparte. Tot ce putea să facă era să învețe să trăiască cu ele. „Ei, dacă ar fi atât de ușor!” exclama el

când îi auzea sfaturile. „De fapt, unele atitudini chiar trebuie învățate. Dacă vei rula mereu în minte filmul morții soției tale, este ca și când ai spune că vrei să ți se vindece o rană pe care o ai, însă tu umbli zilnic la ea, să vezi dacă s-a mai întâmplat ceva!” îl admonesta Maria, doamna psiholog. Dar Marin era un om simplu. Lui i se părea foarte complicat felul abstract în care vorbea ea. Acceptase să participe la câteva ședințe, atât el cât și Sanina, pentru că i se recomandase de către conducerea școlii la care învăța fiica lui. După primele două terapii, Marin se trezi că se gândește tot mai mult la Maria. Când îi veneau astfel de gânduri, scutura din cap, ca și când ar fi vrut să demonstreze unei persoane nevăzute din fața lui că nu se lasă ispitit. „Și totuși femeia aceasta, îmi dă fiori.”

În timp ce-și pregătea masa, aruncă o privire spre Sanina. Stătea pe un colț al canapelei, cu o carte în mână, absorbită de lectură.

- Cum a fost azi la școală, întrebă Marin?
- Exact la fel ca și ieri, îi răspunse fiica lui morocănoasă.
- Și ieri cum a fost, continuă el?
- Exact la fel ca și cu o zi înainte, veni răspunsul ei sec.

Fetița lui, pe care o așteptase atât de mult și de care se bucurase mult atunci când veni pe lume, acum se purta cu el de parcă îi era dușman. Aproape tot ce făcea ea era un fel de demonstrație a faptului că îl credea nevrednic. În sufletul ei, considera că dacă el nu putu să-și protejeze soția tocmai de animalele pădurii la care ținea atât de mult, însemna că el purta întreaga vină. Era un pietroi pe care Sanina i-l așezase în spate, după accident, iar el se crezu dator să-l care.

Era absolut copleșit. S-ar fi dus să se plimbe printre mestecenii lui cu frunze foșnitoare. Știa sigur că s-ar fi simțit mai bine. Ei l-ar fi ascultat tăcuți și l-ar fi înțeleș.

Mâncarea începu să nu mai aibă niciun gust. Foamea plecase demult, deși nu înghiți decât câteva linguri de mâncare.

– Vrei să te ajut la lecții, își întrebă fetița, intuind dinainte răspunsul?

– Tu nici măcar nu știi să socotești corect, cum ai putea să mă ajuți?

Renunță să mai mănânce. Se gândi că poate se obișnuiește să nu mai simtă foamea și corpul îi va ceda într-o bună zi...

Rămase tăcut, cu umerii plecați, pierdut în gânduri. Într-un fel înțelegea durerea copilului său, era firească. În același timp, bunul său simț care-i fusese busola sufletului, îi spunea că fiecare om are o soartă a lui, oricât de crudă și de nemiloasă ar părea, fie că era vorba de el, de fiica lui sau de soția care îl părăsise.

Se ridică de la masă, fără să strângă. Leși în fața casei și se așeză pe un balansoar. Aprinse o țigară, gândindu-se că a doua zi avea să meargă iar la Maria. Oare de data aceasta ce-l va mai întreba? Începuse s-o placă. Se uita la ea cu un soi de teamă care i se putea citi în privire. Pe de-o parte pentru că întrebându-l tot felul de lucruri, îi pătrundea adânc în suflet și îl făcea să dea glas unor emoții de care fugise cândva, iar acum venise momentul să le înfrunte. Chiar vroia s-o facă. Iar pe de altă parte, trebuia să reziste parfumului ei îmbietor, care mirosea a lemn și a pământ. Dacă exista cineva care să cunoască bine aceste miroșuri, atunci Marin era acela. Inspirându-l adânc, distingea esența santalului, cu note condimentate și lemnoase. Cunoșcător fiind, știa că

reprezintă un remediu pentru tristețe și îngrijorare. „*Cu siguranță, nu degeaba și l-a ales tocmai pe acesta*”, se gândi el. Aroma puternică a combinației lemnului cu pământ îl zăpăcea de tot. Avea senzația că îi dădea puteri asupra lui, femeii aceleia pricepute în exploatarea minții, iar el nu i se putea opune.

Seara se sfârși în liniște, la fel ca celelalte. Cei doi, tată și fiică nu-și mai adresară alte cuvinte. Marin își făcu de lucru pe afară, iar Sanina se duse la ea în cameră, răsfoind cărți de citit, desenat și colorat. Cele mai multe erau cu și despre animale.

*

Familia Tera locuia în satul Clopotiva, din Comuna Râu de Mori, județul Hunedoara, o zonă transilvăneană cu vechime. Marin Tera venise acolo după trei ani de la Revoluția din o mie nouă sute optzeci și nouă. Deseori se gândea că nu întâmplător ajunsese în acel loc străvechi, apărut în documentele istorice încă din anul o mie trei sute șazeci. El se născuse în capitală, printre clădiri înalte de beton și drumuri asfaltate, însă sufletul lui tânjea după comuniunea cu natura. Bunicii din partea tatălui locuiau în satul Brănești, județul Ilfov, unde Marin era nerăbdător de fiecare dată să ajungă în vacanțele școlare. Părinții lui observau că atunci când se pregăteau să plece spre Brănești, copilul lor se înveselea, devenind de o exuberanță molipsitoare, iar atunci când se întorceau în oraș, acuza diverse simptome ale unor boli, apărute ca din senin. După ce absolvii primele patru clase la București, Marin avu marea surpriză să fie anunțat de tatăl său că achiziționaseră o casă cu curte și grădină mare chiar în satul

bunicilor. Pe măsură ce creștea, el știa cu precizie ce ar vrea să facă. Își dorea să simtă pulsul vieții prin intermediul lumii verzi a naturii și a celei animale, pe care îi plăcea să le îngrijească. Când veni vremea studiilor liceale, fu primul care apăru admis pe lista Colegiului Silvic Theodor Pietraru din Brănești. Universul aranjase în așa fel lucrurile, încât școala de referință în domeniu încă din secolul al nouăsprezecelea, se găsea la marginea comunei unde locuia. Acolo, într-un cadru natural deosebit de frumos oferit de pârâul Pasărea și de pădurile Cernica și Pustnicul, aflate în apropiere, Marin învăță să se conecteze cu pământul, natura și cerul. Pentru el era suficient. Ceea ce avea nevoie să știe în plus, vedea el la momentul potrivit. După terminarea liceului, primi o repartiție de angajare ca pădurar, în Munții Retezat. Din câteva variante posibile, alege satul Clopotiva, la optsprezece km de orașul Hațeg. Se gândea să prindă rădăcini acolo și să-și întemeieze o familie. La scurt timp după ce se stabili în sat, descoperi Biserica Cuvioasa Paraschiva, unde începu să meargă regulat în fiecare duminică. Clopotiva mai adăpostea încă o biserică mare și importantă, cea a Sfântului Ioan Botezătorul. Totuși Marin percepea conexiunea cu Dumnezeu mult mai puternic atunci când își spunea rugăciunile în Biserica Cuvioasei Paraschiva. Când o cunoscă pe soția lui și află că o cheamă Paraschiva, simți că alege bine atât locul cât și fata, astfel că o ceru de nevastă. După moartea acesteia, imploră un răspuns de la Cuvioasa, însă dacă aceasta i-l dădu, el nu știu să-l înțeleagă.

*

Marin era în drum spre cabinetul de psihologie. A avea programare de la orele șaptesprezece. Se pregăti conștiincios pentru întâlnirea cu magiciana în comunicare, acordând mai multă atenție decât de obicei felului în care se bărbieri și se îmbracă. Era un tip înalt, bine făcut, cu un trup athletic. Adora muntele și, pentru a putea fi în contact cu el, își menținea o condiție fizică excelentă. Inconștient, alege cu mare atenție piesele vestimentare: o pereche de blugi de culoare albastru închis, un tricou roșu corai și o pereche de mocasini albastru petrol. Fiind în luna mai, vremea se încălzise binișor, invitând natura și oamenii să-i primească razele primăvăratice.

Apăsă pe mânerul ușii de la intrare a cabinetului și intră. În sala de așteptare nu era nimeni, în schimb dinăuntru se auzeau voci. Marin se uită la ceas. Ajunsese cu douăzeci de minute mai devreme. Se așază într-unul din fotolii și inspectă încăperea. Era amenajată cu foarte mult bun gust.

Câteva ghivece de flori, de diferite dimensiuni și culori erau răspândite în fiecare colț, inclusiv pe un suport special amenajat, construit în formă de pomișor, de culoare verde. Pe o măsuță de sticlă, aflată chiar în fața lui, erau înșirate câteva reviste la modă și unele de psihologie. Pe un raft prins de peretele din spatele fotoliului pe care stătea el, erau câteva cărți despre care se întrebă dacă și acelea erau tot pentru pacienți. Marin nu fu curios de nicio carte și de nicio revistă. Așteptă răbdător ca ceasul de pe perete să indice orele șaptesprezece. Privind spre el, văzu că mai rămase un minut până la fix. Dar mai observă ceva: pe ecranul orologiului era desenat un ursuleț care se rotește și indică minutele cu lăbuța

dreaptă din față. „*Oare stimatei doamne doctor de suflete îi plac urșii?*” se întrebă cu mirare.

Ușa se deschise și în prag apărură Maria, împreună cu un pacient. Acesta o salută destul de posac și plecă. Văzându-l pe Marin, ea îi zâmbi, făcându-i semn să intre. După ce pătrunse în cabinet, acesta începu să se relaxeze. Se simți dintr-odată mai bine.

– Bună ziua, doamna psiholog!

– Bună ziua, Marin!

Bărbatul nu-și putea lua ochii de la femeia delicată ce stătea în fața lui. Era îmbrăcată cu o bluză verde mulată, care îi scotea în evidență pieptul rotund și tânăr. Șoldurile și pulpele i se ghiceau de sub fusta roșie care le învelea, făcându-l pe Marin să zboare cu gândul la dorințe reprimite, despre care nu credea că le va mai simți vreodată.

– Cum te simți, dragă Marin? Ce face Sanina?

– Nu reușesc să mă înțeleg cu ea, de aceea nu pot să fac bine, răspunse el, scoțând un oftat și fiind prins în propria sa dramă.

– De ce, reveni cu o nouă întrebare femeia, a cărei intuiție pacientul ei o sesiză încă de la prima ședință.

Întrebarea scurtă și la obiect, îl agită puțin. „*Cum adică de ce? Își râde de mine?*” se gândi Marin?

– De ce nu te înțelegi cu ea, continuă Maria, trecând peste nedumerirea care se citea pe fața interlocutorului ei. Nu îți dorești asta?

– Ba da, sigur că îmi doresc! Cum puteți să mă întrebați așa ceva, răspunse Marin.

Întrebările scurte și la obiect îl scoaseră pe Marin din fragilul său echilibru psihic. Se foia în fotoliu, neștiind ce să răspundă și ce atitudine ar fi mai potrivită. Se simțea absolut inconfortabil. Ar fi vrut să plece; dar privirea senină și respirația calmă a creatoarei de calm psihologic îl făcură să aleagă să rămână. Suportă în continuare tirul scurtelor ei întrebări, țintite exact în centrul dureros din interiorul lui.

– Tu crezi că ești vinovat pentru cele întâmplare?

– Nu!!! Cum aș putea să cred asta?

– Atunci de ce te comporți de parcă asta ai crede?

– Dar nu este adevărat, aproape că țipă Marin.

În clipa aceea furia îi întunecă mintea. Subconștientul său contrazicea cuvintele pe care tocmai le rostise. Făcu un gest brusc de proptire a mâinilor pe brațele fotoliului, dorind să se ridice și să plece. Chiar atunci, privirea lui o întâlni pe cea a femeii care citea adânc în sufletele oamenilor. Maria tocmai descoperi în miezul ființei lui, rândul scris cu cele mai mici litere și pe care Marin ar fi vrut să nu-l poată vedea nimeni. Fu un moment în care fiecare clipire ar fi putut schimba cursul evenimentelor următoare.

Ochii Mariei și întregul ei chip exprimau enorm de multă înțelegere.

Un sentiment de liniște puse stăpânire pe Marin, împingându-l înapoi în fotoliu. Parcă se supunea unei forțe invizibile uriașe care îi dicta mișcările, gesturile și cuvintele. Deocamdată îi ordonă să rămână tăcut și imobil, cu brațele desfăcute, pentru a primi energia vindecătoare ce venea spre el. Marin nu făcea parte din categoria celor evoluți spiritual, însă instinctiv știu ce are de